

LA NOSTRA NIT DE SANT JOAN

Des del fons de ses entranyes
Catalunya s'ha queixat:
per vilatges i muntanyes
amb veu mascle t'ha cridat!
oh Llibertat!

E. Guanyabens

La vetlla de Sant Joan
és la nit més pura i clara,
és nit de festejadors,
és nit d'ardentes besades,
és nit en què brilla el cel
i s'arboren les muntanyes
i s'emboiren els poblats
amb fumeroles rosades.
Cada any ha sigut així
i aquest any molt més encara.

Aquest any els focs ardents
seran de més belles flames
seran de més grans esclats,
de més potentada durada.
Els flams ardents d'eixa nit
seran els llums de la Pàtria,
seran les pires gegants
d'un foc que terra abranda,
que s'encén en cada foc
i al fons de l'ànima esclata.

Aquest any els catalans
pujaran a les muntanyes
i en les ombres de la nit
es veuran els uns als altres;
cada cim cobert de foc
brillarà fins a l'aubada,
com parpella vigilant
que vetlla el son de la Pàtria...
I els amics s'hi comptaran
sens trobar-s'hi tots encara.

Les muntanyes i els poblats
on no brilli la fogata
són redós de catalans
que suporten l'esclavatge
i arrossequen el grilló
sens sentir la vergassada...
Catalans, bons catalans,
desperteu, que el jorn s'atansa!

Aquest any ens comptarem
sense ser-hi tots encara;
cada nit de Sant Joan
serem més que la passada;
a cada any que arribarà
nostre cel serà més ample,
més gentil nostre horitzó,
més ardent nostra frisança.

L'any feliç que hi siguem tots
no ens caldran les alimares;
l'any feliç que hi serem tots
la nit bruna es farà clara;
a tothora en nostres cors
brillarà el Sol de la Pàtria;
floriran als nostres ulls
serenors mai somniades...

L'any feliç que hi siguem tots
no caldran les alimares...
Aquests focs s'apagaran...
i se n'encendran uns altres...
i les serres i els poblats
no seran més que una brasa...
I els estels esclataran
en guspines desgranant-se...

I esberlant-se el món de goig,
infantant la nostra Aubada,
fins les timbes cridaràn:
– «Llibertat!»

I això s'atansa.

Eduard Girbal Jaume

Capellades , Nit de Sant Joan de 1906
Capellades

